

дипломатъ, Лѣвъ Магистръ да приеме византийскитѣ плѣнници, но Симеонъ заповѣдалъ да го отведаатъ и арестуватъ въ крѣпостъта „Мундрагъ“, влѣзълъ съ него въ прѣписка, а послѣ даже не удостоявалъ писмата му съ отговоръ. По такъвъ начинъ Симеонъ спечелилъ нужното врѣме за да се приготви. Сега той започналъ тайни прѣговори съ печенегитѣ, източни съсѣди и непримирими врагове на маджаритѣ, за съвмѣстно нападане. И, когато маджаритѣ въ началото на 896 год. се прѣснали да грабятъ съсѣднитѣ славяни, печенегитѣ, склонени съ разни подаръци и обѣщания, нахлули въ маджарската земя, а Симеонъ прѣминалъ Дунава и се присѣдинилъ къмъ тѣхъ. Тогавъ съюзниците произвели страшно клане надъ беззащитнитѣ маджарски сѣмейства, а мѣжкото население било принудено да търси спасение въ бѣгство. Тоя ударъ билъ сѣдбоносенъ за маджарскитѣ орди. Тѣ не могли да останатъ повече въ опустошената си земя, започнали да се прѣселватъ въ днешното си отечество, въ областта на Тиса и Срѣдния Дунавъ, а мѣстото имъ заели печенегитѣ. По тоя начинъ българитѣ изгубили веднажъ за винаги владѣнията си въ Панония.

Гордъ отъ побѣдата си, като се върналъ назадъ, Симеонъ обявилъ на Лѣва Магистра, че не ще склучи съ Византия миръ, докато не му се повърнатъ плѣненитѣ отъ маджаритѣ българи срѣщу византийскитѣ плѣнници. Императорътъ се съгласилъ и плѣнниците били размѣнени, но и слѣдъ това Симеонъ не склучилъ миръ. Подъ прѣдлогъ, че не му били върнати всички плѣнници, той потеглилъ неочаквано съ войската си къмъ Цариградъ. Бързо били повикани източнитѣ войски на империята и присрѣщнали българитѣ при Българофигонъ (Баба-Ески), дѣто било дадено сражение. Византийцитѣ били съвършено разбити и повечето отъ тѣхъ загинали. Слѣдъ това Симеонъ потеглилъ направо за Цариградъ. Подъ стѣнитѣ на столицата билъ склученъ въ 896 г. миръ, споредъ който византийцитѣ се задължили съ клетва, че нѣма да прѣдприематъ нищо въ врѣда на българитѣ; задължили се сѣщо да